

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **RNDr. J. Č.**, bytem nám. T.G. M. x, S., zastoupeného Mgr. Alešem Miklem, advokátem se sídlem Turnov, ul. Palackého 211, proti žalovanému **Energetickému regulačnímu úřadu**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 04532-11/2009-ERU,

t a k t o :**I. Žaloba se zamítá.****II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.****O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Energetického regulačního úřadu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 04532-11/2009-ERU.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2010, č. j. 04532-11/2009-ERU, zamítl předseda žalovaného žalobcův rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2010, č. j. 04532-8/2009-ERU. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným správním pořádkovým deliktem podle § 19 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a byla mu

uložena pořádková pokuta ve výši 50 000,- Kč za opakované neposkytnutí součinnosti podle § 14 tohoto zákona. Předseda žalovaného dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem, neboť pokutu podle § 19 zákona o státní kontrole lze uložit i jiné osobě, než osobě zmocněné kontrolovanou společností k jednání se žalovaným. Zmíněnou pokutu lze podle žalovaného uložit každé fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnosti podle § 14 zákona o státní kontrole. Možnost opakovaného uložení pokut přitom výslovně zákon o státní kontrole připouští.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce namítá, že cenová kontrola společnosti LENOX A. S. byla zahájena v rozporu se zákonem, protože byla vedena pro několik cenových lokalit, aniž by tyto lokality spolu jakkoli věcně, místně či časově souvisely. Podle žalobce tím dochází k porušení základních zásad správního řízení, které jsou aplikovatelné i na cenovou kontrolu, neboť dochází ke kumulaci několika skutkově nesouvisejících právních věcí do jediného řízení. Porušení § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, spatřuje v tom, že žalovaný kontroloval tzv. předběžné ceny, přestože zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, předběžné ceny (*de facto* zálohy) kontrolovat žalovanému neumožňuje. Navíc někteří odběratelé výši záloh neakceptovali a tudíž žalovaný hodlal kontrolovat „návrh zálohy na cenu“.

Porušení § 2 odst. 3, § 4 odst. 1 a § 6 odst. 2 správního řádu shledává žalobce v tom, že žalovaný a Státní energetická inspekce na popud žalovaného vedly se společností LENOX A. S. cca třicet kontrol a žalobce tedy byl povinen připravovat v krátkých lhůtách rozsáhlou dokumentaci a další podklady pro kontrolující subjekty pro různé cenové lokality. Dodržování stanovených lhůt tedy stojí mnohem více úsilí a finančních prostředků (náklady na zaměstnance či externí poradce, kteří se věnují výhradně cenovým kontrolám, a ušlý zisk). Vícečetné kontroly tak kontrolované podnikatelské subjekty přetěžují, jsou pro ně likvidační a jsou i v rozporu s § 12 odst. 2 písm. b) zákona o státní kontrole (šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob). Porušení § 4 odst. 4 správního řádu shledává žalobce v tom, že je v důsledku vedení kontroly ve více nesouvisejících cenových lokalitách omezen ve způsobu, jak může bránit svoje práva. Postup účastníka v různých cenových lokalitách se totiž může lišit.

Žalobce má dále za to, že i na cenovou kontrolu se aplikuje část druhá a třetí správního řádu a předmět kontroly měl být vymezen přiměřeně podle § 46 správního řádu.

Žalobce dále poukázal na to, že oprávněnou osobou k zastupování společnosti LENOX A. S. v dané cenové kontrole byl Mgr. J.P., kterému byla udělena plná moc. Tomu však žalovaný postupně uložil tři pokuty a vzhledem k součtu pokut jej již nelze dále pokutovat. Žalobce kontrolovanou společnost při cenové kontrole nezastupoval a žalovaný mu proto nemohl ukládat pokuty podle § 19 zákona o státní kontrole. Podle žalobce § 30 a § 31 správního řádu stanoví, kdo jedná jménem právnické osoby,

přičemž stanoví také to, že v téže věci může za právnickou osobu činit úkony jen jedna osoba. Žalobce považuje za nepřípustný postup žalovaného, který nejednal s pověřenou osobou, ale obracel se na žalobce. Výklad pojmu fyzická osoba učiněný žalovaným ve vztahu k § 19 zákona o státní kontrole bez zřetele k dalším procesním normám, které ovládají postup kontrolního orgánu (správního řádu a občanského soudního řádu), považuje žalobce za účelový a nemající oporu v zákoně. Není v pravomoci žalovaného určit, kdo bude osobou odpovědnou pro danou cenovou kontrolu a kdo bude za kontrolovaný subjekt v dané věci jednat. Takové rozhodnutí přísluší kontrolovanému subjektu. Podle žalobce se žalovaný nemůže obracet na jakéhokoli zaměstnance kontrolovaného subjektu, který např. nemá k požadovaným dokumentům přístup, a nemůže kohokoli za neposkytnutí dokumentů sankcionovat. Podle žalobce žalovaný také nesprávně zaměňuje procesní zastupování kontrolované společnosti, které se řídí správním řádem, a jednání společnosti vůči třetím osobám podle obchodního zákoníku.

Podle žalobce se žalovaný nezabýval a neprokázal existenci zavinění (ve formě úmyslu nebo nedbalosti) v případě daného pořádkového deliktu.

Žalobce uzavírá s tím, že nezpochybňuje svoji povinnost poskytovat kontrolnímu orgánu v průběhu cenové kontroly všechny relevantní podklady, o které je požádán. Vyžadoval však dodržení příslušných právních norem na straně žalovaného, k čemuž nedošlo, neboť byla cenová kontrola vedena orgánem, který k tomu neměl pravomoc, navíc nebyla zahájena způsobem, který zákon požaduje. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Na svých názorech obsažených v napadeném rozhodnutí setrval a na jeho odůvodnění odkázal. Rozhodnutí považuje za souladné se zákonem, neboť cenová kontrola byla zahájena v souladu s § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole i § 6 odst. 1 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Žalovaný má přitom pravomoc kontrolovat i předběžné ceny. Ustanovení § 46 správního řádu se podle žalovaného na cenovou kontrolu nepoužije. Žalovaný rovněž uvedl, že se na žalobce, jako na předsedu představenstva kontrolované společnosti, obrátil s výzvou k předložení podkladů až poté, co jím pověřený Mgr. Jan Podolský podklady nepředložil, přestože k tomu byl opakovaně vyzýván a za nepředložení podkladů mu byly uloženy tři pořádkové pokuty. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž zdůraznil, že žalovaný není oprávněn předběžné ceny (zálohy) kontrolovat. Poukázal také na to, že podle jeho názoru dospěl spor mezi ním a žalovaným do osobní roviny. Následně žalobce požádal soud o nařízení jednání a předvolání svědka Mgr. J.P., neboť při sepisu repliky dospěl k závěru, že věc bude možno lépe a důkladněji objasnit výsledkem tohoto svědka. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní - dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná.

Soud považuje za nezbytné uvést, že při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí vyšel z toho, že žalobce všechny vyžádané podklady žalovanému do doby vydání napadeného rozhodnutí nepředložil. Jestliže žalobce v žalobě uvádí, že základní část požadovaných informací obdržel žalovaný v rámci běžné informační povinnosti, nemá to na právě uvedené žádný vliv. Žalobce totiž netvrdí a nijak nedokládá, jaké konkrétní doklady to měly být. Jeho námitka je tedy zcela neurčitá a nedává soudu možnost ji přezkoumat. Nejedná se tak o řádně uplatněný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat.

Žalobce předně namítá, že cenová kontrola společnosti LENOX A. S. nebyla řádně zahájena. S touto námitkou se však zdejší soud neztotožnil.

Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009 spočívá cenová kontrola v ověřování správnosti předkládaných podkladů pro potřeby vyhodnocování vývoje cen, regulace cen a pro řízení o porušení cenových předpisů.

Podle § 14 odst. 2 zákona o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009 jsou oprávněny provádět cenovou kontrolu podle tohoto zákona cenové orgány a místní orgány nebo jimi pověřené orgány (dále jen "cenové kontrolní orgány"). Pracovníci těchto orgánů jsou oprávněni v souvislosti s výkonem kontrolní činnosti, pokud není zvláštními předpisy stanoveno jinak, vstupovat do všech prostorů kontrolovaných subjektů, nahlížet do účetních a jiných podkladů, požadovat od kontrolovaných subjektů vytvoření podmínek nezbytných pro výkon cenové kontroly.

Podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009 poruší prodávající cenové předpisy, jestliže nerespektuje cenovými orgány stanovený maximální rozsah možného zvýšení cen, maximální podíl promítnutí změny cen určených vstupů nebo závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci podle § 6, nejde-li o prodej ve lhůtě uvedené v § 7 odst. 1.

Podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole jsou kontrolní pracovníci povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly.

Podle § 6 v rozhodné době účinné vyhlášky federálního ministerstva financí, ministerstva financí České republiky a ministerstva financí Slovenské republiky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, je cenová kontrola zahájena dnem, kdy pracovník nebo pracovníci pověřeni cenovým orgánem nebo

místním orgánem nebo orgánem jimi pověřeným k provedení cenové kontroly předloží osobě oprávněné jednat jménem kontrolovaného subjektu oprávnění provést cenovou kontrolu.

Soud provedl dokazování kopiemi oznámení žalovaného o zahájení cenové kontroly u společnosti LENOX A a. s. ze dne 5. 5. 2009 a zápisem z ústního jednání konaného dne 14. 5. 2009 ve společnosti LENOX A a. s., které si opatřil ze správního spisu žalovaného sp. zn. 2348/2009-ERÚ, který se týká správního řízení o pokutách uložených v téže cenové kontrole Mgr. J.P.

Oznámením ze dne 5. 5. 2009 bylo společnosti LENOX A a. s. sděleno, že u ní žalovaný zahajuje cenovou kontrolu. V tomto oznámení bylo dále uvedeno, že předmětem kontroly má být zjištění, zda kontrolovaná společnost v roce 2009 neporušuje cenové předpisy podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, podle něhož prodávající poruší cenové předpisy, jestliže nerespektuje cenovými orgány stanovený závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci podle § 6 zákona o cenách. V oznámení žalovaný též sdělil, že se kontrola zaměří na to, zda LENOX A a. s. při současném sjednávání ceny tepelné energie a její tvorbě v cenových lokalitách Doksy, Krajková a Višňová postupuje v souladu s cenovým rozhodnutím ERÚ č. 7/2008. Žalovaný zde rovněž uvedl, že 14. 5. 2009 se do sídla společnosti dostaví kontrolní pracovníci, kteří předloží pověření k cenové kontrole, a vyzval společnost LENOX A a. s., aby měla pro kontrolní pracovníky připraveny vyjmenované podklady týkající se uvedených cenových lokalit. Ze zápisu z ústního jednání konaného dne 14. 5. 2009 ve společnosti LENOX A a. s. vyplynulo, že kontrolní pracovníci žalovaného Š., R., E. a V. předložili originál pověření k cenové kontrole a průkazy žalovaného a předali kopii těchto pověření Mgr. J.P., který předložil plnou moc k zastupování společnosti LENOX A a. s. Rovněž je zde konstatováno, že v oznámení vyžádané podklady vydány nebyly.

Z uvedeného je zřejmé, že cenová kontrola byla řádně zahájena, a to při ústním jednání dne 14. 5. 2009, kdy byla Mgr. Janu Podolskému, jako osobě oprávněné jednat za kontrolovanou společnost LENOX A a. s., předložena oprávnění kontrolních pracovníků k provedení cenové kontroly ve smyslu § 6 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Rovněž bylo zahájení cenové kontroly řádně oznámeno kontrolované osobě (tj. společnosti LENOX A a. s.) tak, jak požaduje § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole.

Dovolává-li se žalobce přiměřené aplikace § 46 správního řádu, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Citované ustanovení správního řádu se vztahuje ke správnímu řízení a jak správně poukazuje žalovaný, státní (cenová) kontrola a správní řízení jsou dva odlišné instituty sloužící k jiným cílům a jsou upraveny odlišnými právními předpisy. Zatímco správní řízení je upraveno správním řádem, tak státní kontrola je upravena zákonem o státní kontrole. Uvádí-li § 26 zákona o státní kontrole, že pro řízení podle tohoto zákona platí, s výjimkou § 18 tohoto zákona, správní řád, neznamená to, že se správní řád vztahuje i na provádění státní kontroly. Řízeními podle zákona o státní kontrole jsou myšlena správní řízení vedená podle zákona

o státní kontrole. Co se rozumí správním řízením, to pak stanoví § 9 správního řádu („Správní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.“). Takovým řízením je např. řízení o uložení pořádkové pokuty podle § 19 zákona o státní kontrole, nikoli však samotná státní kontrola. Jejím účelem totiž není vydání rozhodnutí ve smyslu správního řádu, ale činnost orgánů uvedených v § 2 zákona o státní kontrole zaměřená na hospodaření s finančními a hmotnými prostředky České republiky a na plnění povinností vyplývajících z obecně závazných právních předpisů nebo uložených na základě těchto předpisů (§ 3 odst. 1 zákona o státní kontrole). Správní řád tedy na státní cenovou kontrolu zásadně nedopadá, neboť ta je upravena zvláštními zákony, a správní řád lze podle § 1 odst. 1 a 2 správního řádu použít pouze tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Soud tedy uzavírá, že § 46 správního řádu se na zahájení státní kontroly nepoužije a to ani podpůrně, neboť zahájení státní cenové kontroly je komplexně upraveno v zákoně o státní kontrole, zákoně o cenách a prováděcí vyhlášce k zákonu o cenách.

Podle zdejšího soudu byl v daném případě předmět kontroly popsán dostatečně, neboť v oznámení ze dne 5. 5. 2009 bylo jednoznačně uvedeno, co hodlá žalovaný kontrolovat, tj. zda společnost LENOX A. S. neporušila § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, podle něhož prodávající poruší cenové předpisy, jestliže nerespektuje cenovými orgány stanovený závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci podle § 6 zákona o cenách. Konkrétně zda LENOX A. S. při současném sjednávání ceny tepelné energie a její tvorbě v cenových lokalitách Doksy, Krajková a Višňová postupuje v souladu s cenovým rozhodnutím ERÚ č. 7/2008. Takové vymezení považuje zdejší soud za dostatečné a jednoznačné. Podle soudu přitom nedošlo k žádnému pochybení ze strany žalovaného, pokud v rámci jedné cenové kontroly hodlal kontrolovat dodržování cenových předpisů, konkrétně rozhodnutí ERÚ č. 7/2008, ve více cenových lokalitách (v daném případě Doksy, Krajková a Višňová). Podle soudu by totiž bylo mnohdy nevhodné, nákladné a zbytečně zdlouhavé vést o každé cenové lokalitě samostatnou cenovou kontrolu (v rozporu se žalobcem má soud za to, že v řadě případů i ve vztahu ke kontrolované osobě). Zákon o státní kontrole ani zákon o cenách přitom nezakazuje, aby žalovaný vedl cenovou kontrolu pro více cenových lokalit, a podle soudu je mnohdy taková kontrola vhodná. Zejména je-li kontrolováno dodržování jednoho cenového předpisu u jednoho kontrolovaného subjektu v témže období, tak jako v daném případě. Není přitom rozhodné, zda spolu cenové lokality místně či věcně souvisí. Podstatné je, aby byl kontrolovaný subjekt obeznámen s tím, co a kde bude kontrolováno. Tak tomu také v daném případě bylo.

Jestliže žalobce namítá, že se společností LENOX A. S. žalovaný a Státní energetická inspekce vedly cca třicet kontrol a žalobce tedy byl povinen připravovat v krátkých lhůtách rozsáhlou dokumentaci a další podklady pro kontrolující subjekty pro různé cenové lokality, nic žalobci nebránilo tuto skutečnost žalovanému sdělit a požádat o prodloužení lhůty k předložení podkladů. Nic takového však žalobce neučinil. Předložení dokladů vždy odmítal toliko s poukazem na nezákonnost vedení kontroly a nedostatek pravomoci žalovaného k jejímu provádění, případně tím, že

žalobce není osobou oprávněnou za kontrolovanou osobu při této cenové kontrole jednat.

Argumentuje-li dále žalobce tím, že byl v důsledku vedení kontroly ve více nesouvisejících cenových lokalitách omezen ve způsobu, jakým může bránit svoje práva, tak touto námitkou se soud zabývat nemůže. Žalobce totiž neuvedl žádné konkrétní takové omezení na jeho právech, k němuž by v daném případě došlo v důsledku vedení cenové kontroly ve třech lokalitách. Jestliže obecně namítá, že se postup účastníka v různých cenových lokalitách může lišit, nejedná se o dostatečně konkrétní tvrzení porušení práv, které by mohl soud přezkoumat.

Žalobce dále namítá, že žalovaný nebyl oprávněn cenovou kontrolu provádět, neboť předmětem kontroly nebyla cena, nýbrž „předběžná cena“, kterou žalovaný kontrolovat nemůže. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Shodnou otázkou se zdejší soud přitom zabýval již dříve, a to ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2011, č. j. 62 Ca 34/2009-144, ve věci žalobce LENOXA a. s. proti žalovanému Energetickému regulačnímu úřadu. Zde soud dospěl k závěru, že žalovaný je cenovým orgánem ve smyslu zákona o cenách, neboť podle § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, vykonává působnost při uplatňování, regulaci, sjednávání a kontrole cen v oblasti energetiky, vydává právní předpisy pro regulaci, sjednávání a kontrolu cen v oblasti energetiky, vydává rozhodnutí o regulaci cen včetně pravidel pro klíčování nákladů, výnosů a hospodářského výsledku regulovaných a neregulovaných činností, a je tak oprávněn k provádění cenové kontroly.

Podle názoru zdejšího soudu, zaujatého již v citovaném rozhodnutí, přitom neexistuje z hlediska cenové kontroly, resp. oprávnění žalovaného k jejímu provádění, žádný rozdíl mezi cenou „předběžnou“, jejíž kalkulace byla, resp. měla být v daném případě kontrolována, a cenou ve smyslu § 1 zákona o cenách, k jejíž kontrole je žalovaný zákonem o cenách oprávněn (soud přitom pod pojmem „předběžné ceny“ rozuměl ceny, na základě nichž jsou placeny dodávky tepelné energie uskutečňované v průběhu roku - v daném případě tedy roku 2009). Soud vyšel přitom z toho, že i předběžná cena je cenou ve smyslu obecné terminologie českého jazyka. Podle názoru soudu je cenou v obecném slova smyslu třeba rozumět směnnou hodnotu statku nebo služby, tj. protihodnotu potřebnou pro získání zboží nebo služby, jež je vyjádřena peněžitou částkou, kterou je třeba při získání zboží (služeb) zaplatit za jednotku množství (shodně viz např. <http://cs.wikipedia.org/>). Předběžná cena podle názoru soudu přitom současně bezezbytku splňuje též definici pro cenu zakotvenou v § 1 zákona o cenách, neboť se stále jedná o cenu, tj. peněžní částku sjednanou při prodeji zboží (tj. výrobků, výkonů, prací a služeb - v daném případě tepelné energie) podle § 2 až 13 zákona o cenách. Právě předběžnou cenu totiž odběratelé za tepelnou energii v průběhu kalendářního roku platí, aby mohli plnění v podobě dodávek tepelné energie získat.

Nic na tom nemění fakt, že cena předběžná může být v průběhu kalendářního roku změněna, a že se tedy nejedná o cenu konečnou, ale toliko o cenu zásadně

platnou pouze v určité fázi zúčtovacího období; právě v této fázi je přitom plnění za předběžnou cenu poskytováno. Předběžná cena totiž stále zůstává cenou, tj. peněžní částkou sjednanou při prodeji zboží (tepelné energie), a je tedy nezbytné, aby byla sjednávána v souladu se zákonem o cenách a cenovými rozhodnutími. Ostatně i případné změny předběžných cen musejí být v souladu se zákonem o cenách a cenovými rozhodnutími žalovaného.

Soud má přitom za to, že je zcela v souladu se smyslem regulace provedené zákonem o cenách i cenová kontrola kalkulace předběžných cen. I ceny v této fázi totiž dopadají na kupující (odběratele) tepelné energie, a to zejména v tom smyslu, že jsou na základě nich stanoveny zálohy. Nelze přitom připustit, aby žalobce předběžné ceny sjednával a případně měnil zcela libovolně a bez jakékoli kontroly, a teprve na konci příslušného kalendářního období, případně po jeho skončení, by ceny uvedl do souladu s příslušným cenovým rozhodnutím. Takový postup by rozhodně nebyl v souladu se smyslem regulace cen, jakožto institutu, prostřednictvím něhož stát stanovuje nebo přímo usměrňuje ceny určitého zboží a služeb (v daném případě tepelné energie).

Podle soudu tedy cenovým rozhodnutím žalovaného stanovené podmínky pro kalkulaci předběžné ceny tepelné energie je třeba podřadit pod „závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci“ ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, a žalovaný tak byl oprávněn k provádění cenové kontroly i ve vztahu k předběžným cenám a jejich kalkulaci.

Shodný názor lze ostatně dovodit i z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 12. 2000, č. j. 6 A 116/99-53, publikovaného in Soudní judikatura ve věcech správních pod č. 860/2001. Vrchní soud zde totiž uvedl, že k porušení cenových předpisů [§ 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách] při dodávce tepelné energie za věcně usměrňované ceny dochází nejen při stanovení nesprávné ceny v závěru roku předcházejícího pro rok běžný, ale také uplatňováním takovéto ceny v podobě záloh v průběhu běžného roku a konečně i při vyúčtování spotřeby energie a zaplacených záloh počátkem roku následujícího.

Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný kontroloval též návrhy předběžných cen (záloh), které nebyly zákazníky akceptovány, tak ani v tom neshledává soud žádné pochybení. Přestože zákon o cenách v § 1 odst. 2 stanoví, že cena je peněžní částka sjednaná při nákupu a prodeji zboží podle § 2 až 13 zákona o cenách nebo zjištěná podle zvláštního předpisu k jiným účelům než k prodeji, nelze z toho dovodit, že by žalovaný byl oprávněn kontrolovat toliko ceny, které byly již akceptovány kupujícím, a nikoli návrhy cen. Zákon o cenách sice v § 1 odst. 2 uvádí, že cena je částka sjednaná, nicméně v některých svých dalších ustanoveních hovoří o ceně jako o částce, za kterou prodávající zboží nabízí (tedy o částce, která dosud nebyla kupujícím akceptována). Jedná se např. o § 13 tohoto zákona, který ukládá prodávajícímu označovat zboží cenami platnými v okamžiku nabídky a stanoví další podmínky týkající se nabízených cen. Uvedené ustanovení hovoří o „ceně“, přičemž je nepochybné, že se jedná teprve o „návrh ceny“, tedy cenu nabízenou prodávajícím,

kteřou kupující dosud neakceptoval. Hovoří-li tedy zákon o cenách o „ceně“, nemyslí tím výhradně jen cenu sjednanou (tedy již akceptovaný návrh), nýbrž i návrh ceny kupujícím dosud neakceptovaný. Z uvedeného je zřejmé, že i návrhy cen podléhají regulaci prováděné zákonem o cenách. Spočívá-li potom cenová kontrola ve zjišťování, zda prodávající nebo kupující neporušují ustanovení zákona o cenách a cenové předpisy (§ 14 odst. 1 písm. a/ zákona cenách), je žalovaný, jako cenový orgán, oprávněn kontrolovat i to, zda prodávajícím nabízené ceny, které kupující dosud neakceptoval, jsou v souladu s cenovými předpisy.

Takový závěr je přitom zcela v souladu se smyslem regulace cen. I návrhy cen, resp. záloh na ně totiž musí dodavatelé stanovovat v souladu s cenovými předpisy, neboť i tyto návrhy dopadají na odběratele (kupující), kterým jsou zasílány k akceptaci a musí tedy podléhat kontrole příslušným cenovým orgánem (žalovaným). Proti nesprávně (tj. v rozporu s cenovými předpisy) stanoveným cenám, resp. návrhům záloh na ně, se sice odběratel může bránit prostřednictvím § 17 odst. 5 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném do 17. 8. 2011, a požádat žalovaného o rozhodnutí sporu o obsahu smlouvy mezi dodavatelem tepelné energie a jeho zákazníkem, nicméně pokud by odběratel tohoto institutu z jakéhokoli důvodu nevyužil, byla by tvorba záloh na cenu bez jakékoli kontroly. Ve smyslu citovaného ustanovení je totiž žalovaný aktivován toliko na návrh. Navíc se jeho činnost omezuje na rozhodnutí sporu o obsahu smlouvy. Vzhledem k tomu je žalovaný i v případě, kdy je mu předložen spor o obsah smlouvy podle § 17 odst. 5 písm. a) energetického zákona, oprávněn zahájit cenovou kontrolu ve vztahu k návrhům cen, resp. zálohám na ceny, jichž se smlouva, o jejímž obsahu podle § 17 odst. 5 písm. a) energetického zákona rozhoduje (případně rozhodl), týká. Oba instituty (cenová kontrola a sporné řízení podle § 17 odst. 5 písm. a/ energetického zákona) mají totiž odlišný smysl a poslání. Ani tato námitka tedy nebyla shledána důvodnou.

Pokud se žalobce dále dovolává toho, že mu pokuta nemohla být uložena, neboť k zastupování kontrolované společnosti v dané cenové kontrole byl zmocněn Mgr. J.P. a žalovaný tedy žalobce k předložení podkladů nebyl oprávněn vyzývat, mýlí se.

Podle § 19 zákona o státní kontrole může kontrolní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 tohoto zákona (odst. 1). Podle odst. 2 tohoto ustanovení lze pořádkovou pokutu uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené kontrolními pracovníky. Úhrn takto uložených pořádkových pokut nesmí přesáhnout částku 200 000 Kč.

Podle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole jsou kontrolované osoby povinny vytvořit základní podmínky k provedení kontroly, zejména jsou povinny poskytnout součinnost odpovídající oprávněním kontrolních pracovníků uvedeným v § 11 písm. a) až f) a h) tohoto zákona. Fyzické osoby nemají povinnost podle § 11 písm. d) tohoto zákona v případech, kdyby jejím splněním způsobily nebezpečí trestního stíhání sobě

nebo osobám blízkým. Podle § 14 odst. 2 citovaného zákona jsou kontrolované osoby povinny v nezbytném rozsahu odpovídajícím povaze jejich činnosti a technickému vybavení poskytnout materiální a technické zabezpečení pro výkon kontroly.

Podle § 11 zákona o státní kontrole jsou kontrolní pracovníci při provádění kontroly oprávněni:

- a) vstupovat do objektů, zařízení a provozů, na pozemky a do jiných prostor kontrolovaných osob, pokud souvisí s předmětem kontroly; nedotknutelnost obydlí je zaručena,
- b) požadovat na kontrolovaných osobách, aby ve stanovených lhůtách předložily originální doklady a další písemnosti, záznamy dat na paměťových médiích prostředků výpočetní techniky, jejich výpisy a zdrojové kódy programů, vzorky výrobků nebo jiného zboží (dále jen "doklady"),
- c) seznamovat se s utajovanými informacemi, prokáží-li se osvědčením pro příslušný stupeň utajení těchto informací, vydaným podle zvláštního právního předpisu⁴⁾,
- d) požadovat na kontrolovaných osobách poskytnutí pravdivých a úplných informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech,
- e) zajišťovat v odůvodněných případech doklady; jejich převzetí musí kontrolované osobě písemně potvrdit a ponechat jí kopie převzatých dokladů,
- f) požadovat, aby kontrolované osoby podaly ve stanovené lhůtě písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků,
- h) používat telekomunikační zařízení kontrolovaných osob v případech, kdy je jejich použití nezbytné pro zabezpečení kontroly.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že pořádkovou pokutu podle § 19 zákona o státní kontrole může žalovaný uložit každé fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 zákona o státní kontrole. Soud se při výkladu tohoto ustanovení plně ztotožňuje se žalovaným v tom, že fyzickou osobou, které může být uložena pokuta, nemusí nutně být pouze oprávněná (pověřená) osoba, jejíž jméno a oprávnění za kontrolovanou osobu jednat žalovaný při zahájení kontroly od kontrolované osoby vyžaduje. Naopak z hlediska smyslu tohoto ustanovení (tj. zabezpečit řádné provedení kontroly u kontrolované osoby) může být sankcionována skutečně každá fyzická osoba, která způsobí (a to ať už aktivním nebo pasivním jednáním), že kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností v § 14 zákona o státní kontrole. Zpravidla se přitom bude jednat o zaměstnance nebo člena kontrolované osoby (avšak ani to není podmínkou). V žádném případě však nemusí jít pouze o pověřenou osobu k zastupování při kontrole ani o žádného z vedoucích pracovníků kontrolované osoby. Pořádková pokuta může být nepochybně uložena i vrátnému, který nepustí kontrolní pracovníky do objektů či na pozemky kontrolované osoby a znemožní tak vstup kontrolním pracovníkům (§ 11 písm. a/ zákona o státní kontrole), nebo účetní, která nevydá příslušné účetní doklady (§ 11 písm. b/ zákona o státní kontrole), či jakékoli jiné osobě (ať už zaměstnanci či nikoli), která neposkytne pravdivé a úplné informace o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech (§ 11 písm. d/ zákona o státní kontrole). Podmínkou zde samozřejmě je, aby fyzické osoby byly objektivně schopny vyžadované povinnosti splnit, a aby byly kontrolními pracovníky na svoje povinnosti řádně upozorněny a poučeny o tom, že se v případě neposkytnutí

součinnosti dopouští pořádkového správního deliktu, za nějž jim může být uložena pokuta v určité výši. Úvaha žalobce o tom, že by tímto výkladem mohlo dojít k sankcionování zaměstnance za nepředložení dokladů, k nimž nemá přístup nebo o jejichž existenci nemá ani ponětí, je tak podle soudu mylná. Pokud by skutečně došlo k tomu, že by žalovaný vyzýval k předložení dokladů zaměstnance, který je předložit objektivně nemůže, nepochybně by takový zaměstnanec tuto skutečnost žalovanému sdělil, a žalovaný by po jejím prověření pokutu nemohl uložit, neboť by nebylo možno dovodit odpovědnost za pořádkový delikt. Pokud by tak přesto učinil, jednalo by se o pokutu uloženou v rozporu se zákonem, neboť by nebyla naplněna podmínka, že fyzická osoba způsobila nesplnění povinnosti podle § 14 zákona o státní kontrole a dopustila se tak pořádkového deliktu. Nemůže-li totiž někdo objektivně určité doklady předložit, nemůže tím způsobit nesplnění této povinnosti. Nesplnění takové povinnosti může zásadně způsobit toliko ten, kdo doklady předložit objektivně může, nicméně tak neučiní.

V daném případě kontrolovaná osoba neposkytla žalovanému řadu dokladů a informací, týkajících se dodávek tepla a předběžných cen (záloh) na tyto dodávky v kontrolovaných lokalitách, jakož i informací o chodu a fungování kontrolované společnosti. Vzhledem ke komplexnosti požadovaných dokladů se žalovaný zcela správně obracel na oprávněnou osobu, kterou kontrolovaná společnost k jednání za sebe zmocnila, tj. na Mgr. J.P., který při zahájení cenové kontroly předložil plnou moc za kontrolovanou společnost jednat. Pokud však tato oprávněná osoba požadované doklady nepředložila, a to ani přes řadu výzev a pořádkových pokut, které jí byly uloženy, soud považuje za zcela logický a zákonný postup žalovaného, který se obrátil se žádostí o poskytnutí podkladů přímo na statutární orgán kontrolované osoby, resp. na předsedu představenstva společnosti LENOX A. s., kterým byl v rozhodné době žalobce. Je to totiž statutární orgán, kdo v obecné rovině jménem kontrolované společnosti jedná a řídí její činnost, a to jak v souladu s obecnou úpravou obchodních společností a jednání jejich jménem obsaženou v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (podle jehož § 191 odst. 1 je představenstvo statutárním orgánem, jenž řídí činnost akciové společnosti a jedná jejím jménem. Představenstvo rozhoduje o všech záležitostech společnosti, pokud nejsou tímto zákonem nebo stanovami vyhrazeny do působnosti valné hromady nebo dozorčí rady.), tak s úpravou zakotvenou ve správním řádu, resp. v občanském soudním řádu, jakožto procesních předpisech upravujících jednání jménem právnických osob před správním orgánem, případně soudem.

V případě společnosti LENOX A. s. je to tedy představenstvo a zejména jeho předseda (tedy žalobce), kdo je primárně povinen zajišťovat, aby společnost dodržovala právní předpisy a tedy v rámci cenové kontroly řádně spolupracovala a poskytovala zákonem o státní kontrole vyžadovanou součinnost. Pokud pak pověřený zaměstnanec se žalovaným nespolečně pracoval a potřebnou součinnost neposkytoval, byl tak povinen k výzvě žalovaného učinit žalobce. Jestliže tak neučinil a všechny požadované podklady nepředložil, žalovaný zcela oprávněně využil § 19 zákona o státní kontrole.

Na uvedeném nemůže nic změnit ani žalobcův poukaz na to, že podle správního řádu může v téže věci za právnickou osobu činit úkony jen jedna osoba. Soud zde považuje za nezbytné nejprve uvést, že přestože se na provedení státní kontroly správní řád zásadně nepoužije (jako je tomu v případě § 46 správního řádu – viz shora), lze podle § 1 odst. 1 a 2 správního řádu a § 177 odst. 2 a § 154 správního řádu určitá ustanovení správního řádu na státní kontrolu aplikovat, pokud ovšem zvláštní zákon nestanoví jinak. Správní řád se totiž podle svého § 1 odst. 1 vztahuje nejen na správní řízení (postup správního orgánu směřující k rozhodnutí o právech a povinnostech fyzických a právnických osob), ale na veškerý postup správních orgánů, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy, který není upraven jinými právními předpisy. Státní cenová kontrola je sice upravena jinými právními předpisy (zejména zákonem o státní kontrole a zákonem o cenách), nicméně pokud na určitou situaci zvláštní předpisy nepamatují, je třeba přistoupit k obecnému správnímu řádu prostřednictvím jeho § 177 odst. 2 a § 154.

Podle § 177 odst. 2 správního řádu se v případech, kdy správní orgán provádí úkony, na které se nevztahují části druhá a třetí tohoto zákona, postupuje obdobně podle části čtvrté.

Podle § 154 správního řádu (který je obsažen v části čtvrté) postupuje správní orgán podle ustanovení této části, podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.

Zákon o státní kontrole neupravuje, kdo jedná jménem kontrolované právnické osoby, a proto je třeba na tuto situaci použít prostřednictvím § 154 správního řádu právě správní řád, který v § 30 odst. 1 správního řádu stanoví, že jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona. Tímto zákonem je občanský soudní řád, který v § 21 stanoví, že za právnickou osobu jedná její statutární orgán; tvoří-li statutární orgán více fyzických osob, jedná za právnickou osobu jeho předseda, případně jím pověřený člen. V souladu s § 30 odst. 2 správního řádu může v téže věci za právnickou osobu současně činit úkony jen jedna osoba.

Podle názoru soudu k porušení § 30 odst. 2 správního řádu nedošlo, neboť toto ustanovení nijak nezapovídá, aby kontrolní orgán vyzýval k nezbytné součinnosti i jiné osoby v rámci kontrolované společnosti, tím spíše tehdy, pokud pověřená osoba požadovanou součinnost neposkytuje. Pokud tedy v daném případě žalovaný oslovil žalobce, neoslovovala ho jako osobu, která je oprávněna za právnickou osobu jednat, nýbrž vyžadoval součinnost podle zákona o státní kontrole, kterou je oprávněn vyžadovat od kohokoli. Výklad, který zastává žalobce, tj. že žalovaný kontrolní orgán musí o součinnost žádat jen pověřenou osobou, i když ta s ním nekomunikuje, není v souladu se zákonem, neboť působí zcela proti smyslu státní kontroly. Takovým výkladem by totiž mohlo docházet k úplnému zmaření kontroly, kdy by pověřená osoba vůbec s kontrolním orgánem nekomunikovala a ten by pak neměl žádnou

možnost kontrolu provést. Naopak soud má zato, že žalovaný je oprávněn k poskytnutí součinnosti vyzvat kteroukoli osobu. Pokud v daném případě byly vyžadovány komplexní podklady a informace týkající se kontrolovaného subjektu, a pověřený zaměstnanec na výzvy kontrolního orgánu nereflektuje a požadovanou součinnost neposkytne, je kontrolní orgán oprávněn obrátit se na statutární orgán kontrolované osoby a součinnost požadovat po něm, případně po jeho předsedovi, je-li statutární orgán tvořen více osobami jako v daném případě. Žalobce tedy byl povinen s kontrolními pracovníky žalovaného spolupracovat a na výzvu požadované doklady poskytnout. Soud tak neshledal, že by žalovaný v tomto ohledu jakkoli pochybil. Rovněž nezjistil, že by žalovaný nesprávně zaměňoval procesní zastupování kontrolované společnosti podle správního řádu a jednání společnosti vůči třetím osobám podle obchodního zákoníku. Podle obou předpisů to totiž byl právě žalobce, na něhož se měl žalovaný obracet v případě, že osoba pověřená za kontrolovanou společnost jednat, neposkytovala potřebnou součinnost.

Jestliže žalobce navrhoval výslech svědka Mgr. J.P., tak takového výslechu není podle názoru soudu třeba a soud proto tento návrh zamítl. Veškeré podklady a informace, které soud pro rozhodnutí ve věci potřebuje, jsou totiž obsaženy ve správním spisu, případně v podáních účastníků nebo si je soud opatřil provedením dokazování. Není tedy třeba žádné další informace získávat prostřednictvím výslechu navrženého svědka. Soud má za to, že by tento svědek nemohl nic nového přinést a nemohl by tak věc „lépe a důkladněji objasnit“, jak uvádí žalobce. Vzhledem k tomu, že soud nepovažoval za nezbytné výslech navrženého svědka provádět.

Žalobce dále namítá, že se žalovaný nezabýval subjektivní stránkou pořádkového deliktu. Žalovaný k tomu uvádí, že u pořádkových deliktů se forma zavinění nezkoumá, nýbrž se zkoumá toliko to, kým byl delikt spáchán a komu lze přičítat protiprávní jednání.

Zdejší soud k tomu uvádí, že v minulosti byl skutečně zastáván názor, že zavinění jakožto subjektivní stránka deliktu se u pořádkových deliktů zásadně nezkoumá. Tento závěr však byl změněn, a to již Vrchním soudem v Praze v rozsudku ze dne 4. 7. 2001, č. j. 7 A 16/2000 - 29, který uvedl, že „v řízení o uložení pořádkové pokuty správní orgán především musí zjistit, zda jsou dány předpoklady sankčního postihu a zda je naplněna i subjektivní stránka vzniku sankční odpovědnosti – zavinění odpovědné fyzické osoby. Princip subjektivní odpovědnosti při ukládání pořádkových pokut je ostatně zakotven i v jiných právních předpisech a je dán zejména charakterem a cílem tohoto druhu sankčního postihu“. Vrchní soud v Praze tento názor vyslovil právě ve vztahu k pořádkové pokutě podle § 19 zákona o státní kontrole. Nejvyšší správní soud přitom ve své rozhodovací činnosti tento závěr přejal, a to i ve vztahu k pořádkovým deliktům podle jiných právních předpisů (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2009, č. j. 2 As 57/2009 - 65, dostupný na www.nssoud.cz). Se žalobcem tedy je třeba souhlasit, že pro uložení pořádkové pokuty podle § 19 zákona o státní kontrole je nutná existence zavinění pachatele.

Podle § 19 odst. 1 zákona o státní kontrole může kontrolní orgán uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč fyzické osobě, která způsobila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 14 tohoto zákona. Z dikce citované normy nijak nevyplývá, že by požadovala jen určitý druh zavinění, resp. že by vylučovala zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Podle soudu tedy pro naplnění subjektivní stránky daného deliktu připadají v úvahu všechny formy zavinění. Nesplnit povinnost podle § 14 zákona o státní kontrole (tj. neposkytnout kontrolním orgánem požadovanou součinnost) lze totiž jednáním úmyslným i nedbalostním – vědomým i nevědomým. Soud tedy uzavírá, že pro naplnění subjektivní stránky pořádkového deliktu postačuje existence jakékoliv formy zavinění včetně nevědomé nedbalosti.

V projednávaném případě žalovaný uvádí, že žalobcovo zavinění nezkoumal, ale že zkoumal to, kdo způsobil nesplnění povinnosti podle § 14 zákona o státní kontrole; zabýval se tedy jednáním této osoby ve vztahu k protiprávnímu následku, kterým je porušení povinnosti kontrolované osoby.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný pochybil, pokud se zaviněním (tedy vnitřním psychickým stavem) žalobce v daném případě nezabýval. Podle názoru zdejšího soudu však toto opomenutí žalovaného nemá žádný vliv na to, že i subjektivní stránka pořádkového deliktu byla naplněna, a to alespoň ve formě nevědomé nedbalosti. Žalobce, jako předseda představenstva kontrolované společnosti, totiž věděl, že je s kontrolovanou společností vedena žalovaným cenová kontrola, věděl, že jím pověřená osoba žalovaným požadované podklady nepředložila, a že právě z tohoto důvodu byl k jejich předložení vyzván on, přičemž ve výzvě byl řádně poučen o tom, že pokud jí nevyhoví, dopustí se pořádkového deliktu a bude mu uložena pokuta. Za tohoto stavu žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (tj. řádný průběh kontroly). Žalobce tedy měl a mohl vědět, že pokud podklady nepředloží, řádný průběh kontroly ohrozí, pořádkového deliktu se dopustí a žalovaný mu za to může uložit pořádkovou pokutu. Podmínka zavinění na straně žalobce tedy byla splněna.

Závěr, že se žalobce pořádkového deliktu dopustil, přitom není nepřezkoumatelným. Ze skutečností popisujících žalobcovo jednání v napadeném rozhodnutí totiž vyplývá dostatek informací o tom, že se jednalo o jednání zaviněné. Existence žalobcova zavinění tedy byla zcela zřejmá a nepochybná a zavinění bylo seznatelné i bez jakéhokoli bližšího zkoumání. Žalobce byl k předložení podkladů vyzván a poučen o tom, že pokud požadované podklady nepředloží, dopustí se pořádkového správního deliktu. Věděl přitom, že dokumenty žalovaný nemá k dispozici a bez nich nebude schopen řádnou cenovou kontrolu provést. Rovněž si byl vědom toho, že za nepředložení dokumentů byl již žalovaným sankcionován opakovaně Mgr. J.P. Soud tedy nemá žádné pochybnosti o tom, že subjektivní stránka pořádkového deliktu byla naplněna. Vzhledem k tomu soud pochybení žalovaného, který otázku naplnění subjektivní stránky nezkoumal, nepovažuje za takové pochybení, které mohlo mít vliv na závěr o tom, že se žalobce pořádkového deliktu dopustil. Přestože tedy žalovaný pochybil, pokud se nezabýval žalobcovým zaviněním,

nemá tato skutečnost žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Právě podmínka, aby pochybení žalovaného mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, je přitom nezbytná k tomu, aby soud mohl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit.

IV. Závěr

Soud tedy uzavírá, že žalovaný jako cenový orgán byl oprávněn v rámci cenové kontroly podle zákona o cenách kontrolovat i tzv. předběžné ceny a jejich návrhy. Cenovou kontrolu přitom řádně zahájil a její předmět jednoznačně a dostatečně vymezil. V rámci cenové kontroly pak není povinná poskytovat kontrolnímu orgánu součinnost jen osoba, která byla kontrolovanou společností zmocněna k jednání s kontrolním orgánem, nýbrž každá osoba, která je k tomu vyzvána, a tedy i žalobce. Odmítl-li pak žalobce předložit požadované doklady s tím, že jsou požadovány v rámci kontroly, která nebyla řádně zahájena a kterou žalovaný není oprávněn vést, jednalo se o odmítnutí součinnosti bezdůvodné a žalovaný je zcela v souladu se zákonem o státní kontrole sankcionoval podle § 19 tohoto zákona. Jak již ostatně uvedl Vrchní soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 27. 8. 1993, č. j. 6 A 82/93-21, publikovaném in Soudní judikatura ve věcech správních pod č. 112/1996, bezdůvodné nepředložení kompletních podkladů k provedení kontroly a nesoučinnost kontrolované osoby při kontrole může vést k uložení pořádkové pokuty.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud neshledal, že by žalovaný pochybil, jestliže žalobci uložil pořádkovou pokutu podle § 19 zákona o státní kontrole, a žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti. Pokud jde o cestovné, jehož náhrady se žalovaný při jednání dovolával, tak ani to nemůže soud za důvodně vynaložený náklad v daném případě považovat. I kdyby soud v obecné rovině považoval náhradu cestovného k ústnímu jednání u soudu za oprávněný náklad, v daném případě bylo při jednání dokazováno listinami, které žalovaný neměl ve správním spisu, ačkoli je tam podle názoru soudu mít měl. Jednání tedy bylo konáno i z důvodů na straně žalovaného. Vzhledem k tomu soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek podle § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Bude-li kasační stížnost podávána až po 31. 12. 2011 je třeba ji s ohledem na změnu s. ř. s. účinnou od 1. 1. 2012 podat přímo

k Nejvyššímu správní soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 16. 12. 2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová